

[Henry Christensen.]

økonomiministeriet, ministeriet for offentlige arbejder, indenrigsministeriet med flere ministerier skal kunne støtte rådet ved afgørelser af de enkelte spørgsmål, hvor det drejer sig om sager, der mere eller mindre hører til inden for deres område. Og ser vi på bestemmelserne i § 5, så angives dér for det første beløbsrammen op til de 100 mill. kr., for det andet siges der udtrykkelig, at nu kan der ydes garantier for lån til industri-, handels- eller servicevirksomheder, hvis dette findes påkrævet for enten at fremme en hensigtsmæssig erhvervslokalisering eller for at bistå ved virksomheders omstilling til ændrede markedsforhold, eller, for det tredje, for at muliggøre iværksættelse, udvidelse eller rationalisering af virksomheder, hvortil der er knyttet særlige eksportinteresser, eller, for det fjerde, for at muliggøre etablering af ønskelige produktioner, hvortil der er knyttet en særlig risiko. Når jeg sammenholder disse angivelige formål med det, der står i formålparagraffen, § 1, må jeg stille et spørgsmål til den højtærede handelsminister: hvor finder ministeren nogen begrænsning i denne lov? Er det ikke sådan, at vi meget mere enkelt kunne have formuleret den på den måde, at egnsudviklingsrådet er berettiget til at favorisere de virksomheder og personer, der har noget med erhvervslivet her i landet at gøre, og som egnsudviklingsrådet måtte ønske at favorisere? Dækkede det faktisk ikke meget mere det, der står i bestemmelserne? Det er mit synspunkt, at sådan er det i høj grad, sådan som man nu har formuleret bestemmelserne i det foreliggende lovforslag.

Lovforslaget indeholder jo også andre ting. Det indeholder også bestemmelserne om konsulentordningen, og jeg vil gerne sige, at jeg ikke finder, at egnsudviklingsrådet er særlig det, der skal virke som konsulentorgan, men at man mere skulle støtte den udvikling, der er i gang, så at vi fik egentlige industri- og håndværkskonsulenter knyttet til fagene og erhvervsorganisationerne. Man måtte på forhånd formode, at det var herom, vi skulle koncentrere en støtte.

Der er også bestemmelser, som allerede er nævnt, om mulighederne for kommunerne dels til at erhverve areal til erhvervsvir-

somheder og sælge disse, dels til opførelse af særlige bygninger til industri og håndværk og sælge disse. Jeg tvivler på, at disse bestemmelser vil have så forfærdelig megen betydning, men dem kan man naturligvis se nærmere på.

Jeg har altså her først og fremmest villet fremføre de stærke principielle indvendinger, vi fremdeles må have mod en lovgivning som den foreliggende, der efter vort skøn ikke har ret meget med egnsudvikling at gøre. Men jeg vil også gøre nogle bemærkninger om, hvad der efter vor opfattelse ville være rimeligere at tage med ind i overvejelserne, hvis man ville en politik, der virkelig sigtede mod en udvikling af virksomheder, af egne og af områder her i landet.

Jeg skal allerførst nævne det, som måtte høre til den almindelige økonomiske politik, at det gælder for vore virksomheder overalt i landet, at det, de fremfor noget har behov for i disse år, hvis de skal sikre sig deres plads i konkurrencen og i bevarelse og udvidelse af beskæftigelsesmuligheder fremover, er, at der bliver en tilstrækkelig stor samlet investeringsmængde her i landet. Det foreliggende lovforslag har intet med en forøgelse af investeringsmuligheder at gøre, bare med en fordeling af de for små, der er, og efter mit skøn i visse henseender på en dårlig måde. Det er derfor en politik, der på et bredt felt sætter ind for at stimulere den almindelige private opsparring her i landet, som det måtte være en hovedsag at virke for. Og her kender vi altså et enkelt lille regeringspip, et meget beskedent lovforslag, som desværre langt fra er egnet til at løse det, der skal løses.

Jeg har nævnt nogle almindelige synspunkter om konsulentvirksomheden og vil for det tredje gerne nævne, at naturligvis kan statsmagten også på forskellige områder direkte virke for, at vi får en spredning her i landet. Men hidtil har erfaringerne jo ikke været alt for gode. Det var ikke den højtærede landbrugsministers skyld, at det dog lykkedes at få flyttet den nye landbohøjskole ud i landet. Tværtimod kæmpede regeringen og landbrugsministeren længst muligt imod. I finansudvalget havde vi forleden en sag til behandling om oprettelse af et forskningscenter inden for åndssvageforsorgen; det skulle absolut ligge i nær-